

Tentokrát do lesa

Tentokrát jsme si do lesa vzali posilu. Jde sice o obyčejnou procházku, ale přihodit se může ledaco, lesy jsou plné divočáků (o jejich odstřelu jsem radši nikomu ani neříkal) a tak větší partička se vždycky cítí tak nějak bezpečněji. Ta posila byli Kučerovci. Pokud čekáte slavnou folkovou skupinu Kučerovce plašící po lese divočáky svým proslulým kuku-ruku-ků (Cucurrucucu), tak jste vedle jak ta nejvyšší jedle v tom dnešním lese. I když tak daleko zase od pravdy nejste, Maru Kučerová přivedla partičku turistů seniorů, kteří rozhodně mají pro strach uděláno a na svých cestách jistě ledaco zažili. Půjdou dneska s námi.

A tentokrát se docela hodilo, že se sešla parta odhodlaných to nevzdat a pokračovat přes nečekané překážky. Po pravdě tak poškozený les vychřící a přívaly vody jsem dlouho neviděl. Les Bukovnice mezi Hlubočinkou a obcí Psáry vypadal před vichřicí spíš jako přírodní park, dnes tak trochu připomínal bojovku s živlem nastraženými překážkami. První část cesty lesem od vodárny v Horních Jirčanech přitom nenasvědčovala ničemu dramatickému, i když kamion naložený dřevem na lesní cestě již dával cosi tušit.

Před námi jsou monstrózní vily obce Hlubočinka, jako by vrostlé do lesa, pěšinka mezi ploty a lesem je tak metr široká, lépe řečeno byla, před vichřicí. Vyvrácené nebo zlomené stromy mají i víc než metr v průměru, duby, borovice, živel si nevybíral. Odesli to i ploty a stromky v pečlivě pěstěných zahradách.

Tak tady neplatí žádné přelez, přeskoč, jenom nepodlez, ono nic jiného ani nezbývá

Příčina tak dramatických důsledků bouřek s vichřicí je známá. Špatné hospodaření v minulosti, náhrada kdysi zdravých buků, javorů, dubů a dalších listnáčů rychle rostoucím smrkem, následující suché období, přemnožený kůrovec a vzniklými holinami se vichřice prohání jak se jí zlíbí.

Úzkou uličku s překážkami jsme překonali, trochu pomohli i lesní dělníci, ty největší velikány alespoň rozřezali na menší kusy. Luxusní vily Hlubočinky, satelitu s téměř 2 tisíci obyvateli jsme nechali za sebou a klesáme lesem podle potoka vymletého divokou vodou snad v 5 metrů hluboké úžlabině. Ani tady to není úplně jednoduché, přesto, že je v lese sucho a hub je vidět poskrovnu tak je jasné že během poslední bouřky se voda hnala právě po cestě, kde to šlo tam zůstala a pomalu se mění v bahno.

Nástrahy svažité cesty překonáváme jak na běžícím pásu a pomalu sestupujeme do údolí Sulického potoka. Říká se tu na dančí louce. Žádného daňka jsme sice neviděli, ale Sulický potok živený drobnými přítoky se tady v Psárském polesí mění v potok Záhořanský a přes všechny překážky v podobě skal a kopců míří do přehradního jezera ve Vraném. My mu v tom bránit nebudeme, opouštíme jej a stoupáme úvozovou cestou dokonale zničenou těžkou těžební technikou do nejvyššího bodu naší cesty (asi 400m/m).

Chvilka zaslouženého odpočinku, stoupání bylo náročné, měníme směr na jihovýchod a pomalu klesáme směr Psáry. Tady je konečně les jak má být, s minimálními škodami, dokonce se dají trhat borůvky. Tak šup s nimi do pusy.

Za stálého klesání jsme venku z lesa u docela pěkné vodní nádrže. Jmenuje se Kukulák a je na jižním okraji Dolních Jirčan. Najít v této obci něco zajímavého je docela těžké. Tak alespoň zmíním dnes krásně opravený kostelík sv. Václava obklopený pečlivě udržovaným hřbitůvkem a snad také místní cihelna proslavená nepovedenou privatizací s italskou firmou. Stojí tady pořád, jako němý svědek ale nevyrobí nic, došla cihlářská hlína a Italové zmizeli. Pokud vím, z cihelny jsou dnes sklady. Tak opravdu světlým bodem Dolních Jirčan je hlavně nově postavená škola, moderní komplex budov budoucnosti.

Od Kukuláku na vesnickou návěs je to slabý kilometr, ale stále do kopce a stále na slunci. Je přesně dvanáct hodin a my stojíme před jirčanskou hospůdkou s překvapivým názvem „Na návsi“. Není o čem přemýšlet, žízeň je veliká a hlad taky. Venkovní terasa je obsazená tak máme sami pro sebe celý vnitřek hospody.

Co říci na závěr? Měla to být úplně obyčejná procházka letním lesem. Jenomže člověk miní a příroda mění. Zatím jsme na ni krátký. A tak jsme tentokrát podlézali, přeskakovali, obcházel, i v blátě opatrně našlapovali, na druhou stranu čerstvý lesní vzduch v těch správných nadmořských výškách dýchali a své tělesné schránky opět trochu rozhýbali. 5,2 km není sice žádný světoborný rekord, ale vzhledem k náročným podmínkám a tropické teplotě, myslím, že se můžeme pochválit a to pivo s obědem jsme si zasloužili.

Horní a Dolní Jirčany, Hlubočinka a les Bukovnice 30. července 2021.

Vycházku připravili Zdenka a Mirek Bernátovi, kronika Mirek

Fotky pro kroniku obětavě v těžkém terénu pořídila Vendula Bukalová

